

2 SR.W T7(11) da
Republika Bosna i Hercegovina
MINISTARSTVO ZA UNUTRAŠNJE POSLOVE
SLUŽBA DRŽAVNE BEZBJEDNOSTI
SEKTOR SDB TUZLA

DRŽAVNA TAJNA

/registarčki broj/

/datum evidentir./

Linija rada: 02

Op.radnik: 405

Broj: 4-1801

Dana, 20.10.1995. godine

00371741

SLUŽBENA ZABILJEŠKA O INFORMATIVNOM RAZGOVORU

I

Izvor: GRAČANLIĆ DŽEMO, sin Ragiba, r. 31.05.1974. godine u Biljači, opština Bratunac, neoženjen, završio osnovnu školu, trenutno smješten u OS "Petar Kočić" u Solini.

Podaci se odnose na izvorov boravak u bazi UN u Potočarima, bolnici Bratunac i logoru Batkovići.

Sastanak je održan 07.10.1995. godine od 9,00 do 12,00 sati u prostorijama Sektora na inicijativu op.radnika.

Troškova sastanka nije bilo.

Zabilješka se podnosi 09.10.1995. godine.

II

Razgovor je obavljen u cilju proširivanja saznanja o evakuaciji ranjenika i odvajanju istih od strane agresorskih vojnika u Tišći i Bratuncu.

III

Dana 11.07.1995. godine oko 12,00 sati izvor je ranjen u lijevu ruku u blizini benzinske pumpe u Srebrenici od agresorske granate koja je pala između benzinske pumpe i skladišta građevinskog materijala, gdje su bili smješteni pripadnici UN. Odmah po ranjavanju pripadnici UN su izvora uhijeli u svoj kamp i ukazali mu prvu pomoć. U isto vrijeme prvu pomoć su ukazali i ranjenim ženama. Nakon petnaest minuta pripadnici UN su kamionom prevezli izvora i tri žene u bazu UN u Potočare. Izvor je u nekoliko navrata gubio svijest tako da se drugih pojedinosti ne sjeća, U kampu UN u Potočarima izvor je prenoćio jednu noć. U jutarnjim satima 12.07.1995. godine među ranjenike je dolazio Ratko Mladić, uz izgovor da želi da vidi ranjenike. U to vrijeme agresorski vojnici su okružili kamp UN.

Za vrijeme izvorovog boravka u kampu UN u Potočarima bilo je oko 40 ranjenika. 12.07.1995. godine oko 13,00 sati ranjenici, među kojima

je bio izvor, su potovareni u 7 (sedam) kamiona UN i bez problema prevezeni do Tišće, opština Šekovići. U Tišći-agresorski vojnici su zaustavili konvoj s ranjenicima i naredili UNPROFORcima da odlože namučanje i da skinu uniforme, a ranjenicima su naredili da svi sposobni izađu iz kamiona. Izvor se nalazio u posljednjem kamionu i iz tog kamiona niko nije izašao. U kamionu, pored izvora nalazile su se tri žene čiji su imena nepoznata, od kojih je jedna bolovala šećernu bolest, druga je bila nervni bolesnik, a treća žena je imala malo dijete. Sa izvorom u kamionu su bile i dvije medicinske sestre čija imena su mu nepoznata. Izvor nije izlazio iz kamiona i nije vidio šta se napolju dešavalo. Predveče je kamionu u kojem je bio prišao jedan agresorski vojnik crn, star oko 27 godina, srednjeg rasta, obučen u maskirnu uniformu, nosio je AP, pištolj i bateriju. Kada se popeo na kamion pitao je gdje je Naserova sestra. Tada je izvor rekao da je Naserova sestra ostala u Srebrenici. Pošto mu nije vjerovao, pozvao je jednu djevojku-Romkinju iz G.Potočara i pitao je da li poznaje koga od lica na kamionu. Ona je odgovorila da ne poznaje nikog. Tada je taj agresorski vojnik pitao izvora da li može da ide i pošto je izvor odgovorio da ne može agresorski vojnik je sišao sa kamiona. Nakon desetak minuta, kamioni su sa dijelom ranjenika vraćeni na žuti most između Bratunca i Potočara. Ranjenici su tu noć prenoćili u kamionima na žutom mostu.

13.07.1995. godine oko 9 sati izvor je vidio kada je kolona autobusa otišla prema Potočarima, a UN kamioni sa ranjenicima su krenuli prema Bratuncu. Kada su stigli u Bratunac parkirali su se pored zgrade gdje su prije rata stanovali radnici Doma zdravlja iz Bratunca, a sada je ta zgrada pretvorena u bolnicu. Pred tom zgradom UNPROFOR-ci su ranjenike predali četnicima, a oni su se zajedno sa medicinskim sestrama vratili u Potočare. Tada je izvor vidio da pred bolnicom u Bratuncu ima svega 23 ranjena lica iz Srebrenice. Izvor je sa još 3 ranjenika ušao u zgradu dok su ostali ranjenici ležali na nosilima pred bolnicom, dok su četnici stajali pored njih i psovali im ustašku majku i govorili im da ih sve treba pobiti jer je jedan njihov vojnik poginuo i njegov leš se nalazio pored bolnice ispod jabuke.

Poslije izvjesnog vremena pred bolnicu u Bratuncu sa ponovo došli pripadnici UN odnosno njihovi medicinari i jedan ljekar. UN medicinari su unijeli ranjenike u bolnicu, a zatim su otišli u pravcu Potočara, dok je ljekar UN ostao u Bratuncu sa ranjenicima. Ime tog ljekara izvora je nepoznato, a bio je podebeo, starija osoba i nosio je naočare.

Poslije unošenja ranjenika u bolnicu, došle su srpske medicinske sestre i pravile ranjenike.

Dr. Vajić je bio zadužen za ranjenike i on je ranjenicima obezbjedio hranu i sokove.

14.07.1995. godine došli su 2 izvora nepoznata lica od kojih je jedan crn, visok 170 cm, mršav, star oko 45 godina, a drugi plav, bucmast, star oko 37 godina, srednje visine i počeli su slikati ranjenike. U međuvremenu su u bolnicu došli pripadnici UN i pozvali ta dva lica da izađu iz prostorija gdje su bili ranjenici, da bi se nakon nekoliko minuta vratili i u prisustvu pripadnika UN svakog ranjenika pojedinačno fotografisali.

Istog dana u bolnicu su dolazili četnici i raspitivali se ima li ko od ranjenika iz Tegara, Osmača i Brezovica.

15.07.1995. godine izvor je prepoznao izvjesnog Milu iz Koštanovica i Zorana Lukića iz Pobjeda i oni nisu nikoga tukli ni maltretirali.

Nikolac
U predvečernjim satima, istoga dana, među ranjenike došao je izvjesni Momir iz Bratunca, radio kao profesor u Bratuncu, star preko 40 godina, visok, crn i nosi brkove, u društvu sa još dva agresorska vojnika izvoru nepoznatih. Tog dana Momir je nekoliko puta ošamario izvjesnog Senu i psovao mu ustašku majku i tražio od njega da prizna na kojem ratištu je ostao bez noge. Pošto je Seno odbijao da prizna da je ranjen na ratištu, Momir je zahtijevao od dva agresorska vojnika, koji su sa njim došli, da izvedu Senu napolje i da ga ubiju, ali su ta dva vojnika odbili njegovo naređenje. Istog dana Momir je ošamario i izvora a zatim je otišao u drugu sobu.

16.07.1995. godine oko 10,00 sati došli su predstavnici MKCK sa kolima i kamionima i saopštili ranjenicima da će ići za Tuzlu. Tada je ponovo došao Momir i uzeo spisak ranjenika i rekao da izvor i Sadik Selimović iz Zalužja ostaju u Bratuncu, dok ostali ranjenici mogu ići iz Bratunca. U trenutcima iznošenja ranjenika iz bolnice žene s/n iz Bratunca okupile su se ispred bolnice i udarale motkama ranjenike i psovale im ustašku majku. Taj dan izvor je sa Sadikom ostao u bolnici u Bratuncu, dok su ostali ranjenici evakuisani.

18.07.1995. godine u bolnicu u Bratuncu predstavnici CK su dovezli 16 ranjenika, koji su sa kamiona skinuti u Tišći, od kojih je 14 ostalo u bolnici dok su 2 ranjenika evakuisali prema Tuzli. Imena tih ranjenika izvoru nisu poznata.

U večernjim satima, istoga dana, predstavnici MKCK dovezli su još 7 ranjenika iz Potočara među kojima su bili izvjesni Kasim, izvjesni

Šadić
prof. Halilović
Vilić, izvjesni Idriz, izvjesni Osman iz Tegara i dr. Tada je u bolnici u Bratuncu bilo ukupno 23 ranjenika.

U toku noći 18/19.07.1995. godine jedan agresorski vojnik iz Tegara prepoznao je Osmana i kasnije je došao sa policajcem i odveo ga iz bolnice.

Kasnije je izvjesni agresorski potpukovnik, plav, povisok, star oko 40 godina, ima mladež ispod lijevog oka, pomršav, ranjenicima pričao da je Osman ubijen, iz razloga što je bio nekada ranije na barikadi u Tegaranu. Taj potpukovnik je pričao ranjenicima kako on zna da je Naser iz Srebrenicu i da su oni znali kad je Naser otišao za Tuzlu i kad je trebao da se vrati helikopterom za Srebrenicu, kao i to da je Ramiz Bećirović donio pare iz Tuzle i da ih nije podijelio narodu, te da im je poznato sve šta se dešavalo u Srebrenici. Prema riječima tog potpukovnika oni su sve te informacije dobivali od pripadnika UN i govorio je kako su im UNPROFOR-ci davali snimane kasete, koje je naš narod u Srebrenici snimao i slao rodbini u inostranstvo preko UNPROFOR-aca.

19.07.1995. godine taj potpukovnik je rekao ranjenicima da će u večernjim satima šleperom biti prebačeni u bolnicu u Bijeljini, gdje će prenoćiti, te da će ih narednog dana evakuisati za Tuzlu. Tu noć 22 ranjenika su potovarena na šleper agresorski i odveženi u logor Batković, uz izgovor da UNPROFOR-ci nemaju goriva da evakuišu ranjenike. Poslije izvorovog odlaska iz Bratunca u bolnici u Bratuncu nije ostao ni jedan ranjenik, osim Osmana iz Tegara koji je ranije odveden iz bolnice u nepoznatom pravcu.

U trenutku izvorovog dolaska u logor Batković u logoru je bilo 54 zarobljenika. Sedmi dan po izvorovom dolasku u Batkoviće počele su pristizati grupe lica iz Srebrenice, koje su zarobljene na putu prema Tuzli. U logor je stiglo ukupno sedam grupa zarobljenika i tada je u logoru bilo ukupno 217 lica. Svi zarobljenici u logoru Batković su registrovani od strane MKCK osim izvjesnog Nijaza iz okoline Drinjače koji je uhapšen na Mađarskoj granici i u logor je doveden 27.09.1995. godine.

Izvor je razmijenjen 29.09.1995. godine zajedno sa 99 zarobljenika dok je u logoru Batković ostalo oko 120 zatvorenika. =Za vrijeme boravka u logoru izvor nije išao na radnu obavezu niti ga je ko tukao i ispitivao, a nije očevidac ni jednog ubistva niti fizičkog zlostavljanja. Izvor ne zna imena i prezimena lica koja su ostala u logoru niti imena i prezimena lica koja se nalaze kako u komandi, tako i na obezbjedenju logora.

Izvor nam je upoznao i sa činjenicom da se on razgovarao kod predstavnika MKCK koji su dolazili u Batkovića sa ranjenikom Osmanom iz Tegara koji je izveden iz bolnice u Bratuncu, kao i za ostale zarobljenike iz Srebrenice. Prema izvorovim riječima, predstavnici MKCK su mu rekli da je Osman iz Tegara živ i da se nalazi u zatvoru u Bijeljini, a da se izvjesni broj zarobljenih lica iz Srebrenice nalazi u logorima u Milićima, Karakaju i Vlasenici, a da im srpske vlasti ne dozvoljavaju pristup istim, te da nisu u mogućnosti da ta lica registruju.

IV

~~Iznešeni podaci djelimično provjereni. Smatram da je izvor pouzdan.~~
U narednom periodu planiramo obaviti razgovore sa ostalim razmijenjenim ranjenicima u cilju potvrđivanja iznešenih saznanja.

V

Primjedbe, ocjene i sugestije nadležnih starješina.

DOSTAVLJENO:

1 X OA Sektora SDB Tuzla

1 X Odjeljenje 02

00371745